

denne Paragraf, hvori der staar, at den Ægtefælle, der væsentlig bærer Skylden for Samlivets Ophævelse, ikke har Krav paa Bidrag til sit eget Underhold, „medmindre særlige Grunde taler derfor“. Jeg er i Mod-sætning til det ærede Medlem glad over denne Tilføjelse: „medmindre særlige Grunde taler derfor“, og jeg kan godt forstaa, at Justitsministeren har foretaget denne Tilføjelse. Det er jo nemlig kun ganske kort Tid siden, vi vedtog Lovforslaget om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, og dér havde vi i § 69, der indeholder Separationsreglerne, den samme Bestemmelse, nemlig at den, der særlig bærer Skylden for Samlivets Ophævelse, i Almindelighed ikke har Krav paa Bidrag til eget Underhold, medmindre ganske særlige Grunde taler derfor; her er kun sagt: særlige Grunde, men det kommer jo i Hovedsagen ud paa eet. Der er altsaa et godt Præcedens for denne Bestemmelse.

I § 8 bestemmes det, at Spørgsmaal om Underholdsbidrag til den Ægtefælle, der forsømmes af den anden, afgøres af Overøvrigheden. Vi kender saa godt den gamle Regel, at den Mand, der forsømmer sin Familie, kan idømmes Underholdsbidrag, og nu udvides denne Underholdspligt til ogsaa at omfatte Hustruen. I Lovforslaget om Ægteskabets Retsvirkninger gives der i mange forskellige Tilfælde Rekurs til Overøvrigheden — i ikke mindre end 6 Paragraffer tales der herom. Jeg konstaterer med Tilfredshed, at den højtærede Justitsminister og hans Parti, idet baade han og Partiet ved mange Lejligheder har udtrykt deres Betænkelighed ved Øvrighedens Indgriben i Familiestridigheder, har overvundet disse Betænkeligheder. Jeg kan tidt undre mig over, at Folk ulejlig den høje Øvrighed med deres ubetydelige Familiestridigheder, men jeg finder, at hvor der er Tale om, at den ene Ægtefælle absolut trænger til Beskyttelse, maa man have en Trediemands Indgriben, dér maa man kunne tage sin Tilflugt til Overøvrigheden.

For at vende tilbage til § 8 vil jeg gerne her have indføjet, at Afsoning af Underholdsbidrag til Manden ikke kan paalægges Hustruen. Det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) talte om Lighed i Ægteskabet, og jeg er ganske af hans Mening. Naar vi kræver Rettigheder, maa der ogsaa paalægges os Pligter. Men der kan være visse Tilfælde, hvor Hjemmet vilde komme til at lide for meget, hvis Hustruen skulde underkastes ganske de samme Betingelser som Manden, og jeg tror, at det vil være Tilfældet her; jeg tror, der gaar for meget i Stykker for Børnene, for Hjemmet,

for Manden, i det hele taget, hvis Hustruen skal bort fra Hjemmet i den Anledning. I den tidligere Justitsministers Forslag og det, der blev vedtaget af Folketinget i Februar 1920, havde vi denne lille Sætning indføjet, og vi har ogsaa her et Præcedens i den Lov, jeg før omtalte, om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, hvor det i § 74, sidste Sætning i første Stykke, hedder: „Afsoning kan ikke finde Sted for Hustruens Vedkommende“. Derfor tror og haaber jeg, at Justitsministeren kan være rede til at imødekomme dette Ønske.

I § 11 tales der om Ægtefællers Ret til paa begges Ansvar at foretage Indkøb til Husholdningen og Børnenes Fornødenheder, og der staar: „Samme Ret har Hustruen med Hensyn til sædvanlige Retshandler til Fyldestgørelse af sit særlige Behov.“ Jeg gaar ud fra, at Hustruens Ret til at indgaa saadanne Retshandler herved vil blive ganske betydeligt udvidet. Det er ikke saa særlig tydeligt udtrykt, men maa sikkert være Meningen. Vi kender Udtrykket fra den gamle Lov; at hun har Ret til at købe det, der er til „uomgængelig Fornødenhed“, og det tyder paa et meget snævrere Omraade. Her staar kun „Fornødenheder“, det er sikkert en Udvidelse. Denne Ret til at gøre Indkøb til sit eget Behov for Mandens Regning opvejer i nogen Maade det Savn, hun tidt maa føle ved ikke at have Penge mellem Hænder til personlige Udgifter. Det er Tilfælde, der tidt og ofte piner en Hustru, som intet Selverhverv har.

Det næste Kapitel, om Formuen, vil jeg kun opholde mig ved et Øjeblik. De andre Ordførere har talt om Bestemmelsen i § 18, og jeg har det samme Spørgsmaal, d. v. s., jeg retter det som et Spørgsmaal til Justitsministeren. Er det ikke en Fejltagelse, at Ordet „Pantsætning“ er faldet ud? Saaledes har i alle Tilfælde jeg opfattet det. Hvis det ikke er en Fejltagelse, er det i alt Fald en Ændring fra Kommissionens Udkast, hvori det siges, at den ene Ægtefælle ikke uden den andens Samtykke maa afhænde eller pantsætte en fast Ejendom, der tjener til Familiens Bolig, eller hvortil Erhvervsvirksomhed er knyttet. Jeg husker, at jeg i 1920 i min Ordførertale kritiserede den konservative Ordfører i Folketinget, Fru Mathilde Hauschultz, fordi hun kunde sætte Friheden til Pantsætning højere end Bevarelsen af et Hjem, og det skulde gøre mig meget ondt, om den højtærede Justitsminister viste sig at være af den Mening. Jeg maa mene, at det at pantsætte en Ejendom — og her er aldeles ingen Grænse for, hvor vidt man kan prioritere en saa-